

Kedves Testvérek!

Az evangéliumban olvastuk, hogy „Mindjárt szóltak is Jézusnak.” És Jézus azon nyomban ment, és meggyógyította az asszonyt. Azután pedig sok beteget gyógyított, és még ördögöt is űzött. Majd pedig hajnalban történik valami nagyon hasonló. Megint jönnek a tanítványok, és szólnak Jézusnak, hogy: „Mindenki téged keres.” Persze nincs ott a szövegben, de el tudjuk képzelni, hogy nagyjából hogyan folytatódik. „Gyere vissza! Gyere, szükség van rád, folytasd, amit eddig csináltál! Nagyon meg vagyunk veled elégedve. Szeretnénk még tőled tanulni. Erre mi Jézusnak a válasza? Az, hogy: „Most meg nem megyek.” Erről szeretnék beszélni, erről a Jézusi szabadságról, az evangéliumnak erről a szépségéről, Jézus hitéről, ami hitünk számára eligazodási pontot lehet.

Ha az ember tudatos hittel rendelkezik, akkor az emberi hit biztosít egy döntési szabadságot. A tudatos hitet mindig előkészíti egy belső élmény, belső tapasztalás, belső tudatos döntés. A tudatos döntés, belső szabadságot jelent, ami lehetővé teszi azt, hogy azt mondjam: „Igen, igen Istenem. Miért ne döntenék úgy, amint kéred? Miért ne lehetne – most így mondom, nagyon egyszerűen – neked igazad? A belső szabadság teszi lehetővé azt, hogy miközben mondhatnánk azt, a helyzet nem változik, betegek ugyanúgy vannak, szenvedők ugyanúgy vannak, nyomorúságban élők ugyanúgy vannak ott, a környéken. De a belső szabadság lehetővé teszi, hogy az hangozzék el, hogy: „Nem, most még nem csinálom, mást csinálok, mert más a dolgom. Más felé küld, indít az Isten.”

Az ember hite általában a tudatosság jeleit és jegyeit hordozza. Amikor történik velünk valami esemény, az ránk valamilyen hatást gyakorol, majd pedig ennek alapján cselekszünk valahogy. A tudatos keresztény hitben kétségkívül ugyanezt a folyamatot járjuk be. Vannak az események, történések, amik hatnak ránk, ha nincs belső szabadság, nincs meg ez a tudatos személyes belső út, akkor az események foglyaiként, kiszolgáltatottjaiként kell, hogy éljünk. Egyik esemény jön a másik után, és minket majd ide lök, és oda lök, és az ember szinte mást sem tesz, mint sodródik az események hatására. A tudatos hitnél megvan az a belső szabadság, az a tudatosság, és az, ahogyan ebben a folyamatban végig, valamiféle világosságban, szilárdságban, tudunk lenni. Vannak az események, azok hatnak ránk valahogy, és mi – amennyire lehetséges, több-kevesebb szabadsággal – szabadon cselekszünk. Ahogy Jézus azt mondja: „Nagyon köszönöm, hogy tegnap itt lehettem. Örülök, hogy itt lehettem nálatok, és most pedig megyünk máshova.”

A következő gondolat erről a tudatos hitről. Mindenképpen van egy fölfedezés jellege, egy rácsodálkozás, egy ismeretlen, ismerős Istenbe tekintés és abba merülés jellege. Törvényszerűen van így. De amikor a hit egy belső súlypontot talál, akkor ott annak az egyik legfontosabb és pontosabb ismérve nem a személyesség, hanem az, hogy állandóan azzal fogunk szembesülni, mindig van még valami több. Attól még igaz lehet az a mondat, meg elmondhatom minden héten, meg minden nap, ami a hitemre vonatkozik, de a belső tudatos hit egyik ismérve, hogy állandó fölfedezésben vagyunk, egy állandó kalandban vagyunk Istennel. Ezért állandóan Istennel szembesülünk: „Hát mi mindent nem tudtam még tegnap erről az Istenről? Hogy tegnapelőtt ezt én mennyire szerényebben értettem? Egy évvel ezelőtt még hol voltam én attól? Pedig akkor is azt mondtam, hogy keresztény vagyok.”

Ezért a tudatos hitben, úgy fogalmazhatnám ezt meg, hogy egy állandó kereszténnyé levés kalandja, döntése van. Mikor egy nem tudatos hitben vagyok, néhány ismérv alapján azt mondom: „Keresztény vagyok.”, és ez lehet igaz is. De a tudatos hitnél nem azt mondom újból és újból, hogy „Keresztény vagyok.”, hanem azt mondom: „Most válok kereszténnyé.” A földi életem utolsó pillanatáig jellemző rám, hogy kereszténnyé válok. Most is éppen alakulok kereszténnyé. Ez most is zajlik, és történik bennem. Onnan tudom, hogy így van, mert

mondjuk a mai imádságaimban sok olyasmi tárult föl számomra, amit még tegnap sem értettem, nem láttam, és nem fogtam föl, mert nem is tehettem. Tehát, akkor az ember nem csak büszkén mondja, hogy keresztény, hanem némi alázattal azt mondja: „Most alakulok, most válok éppen kereszténnyé, és még holnap még keresztényebbé válok, még közelebb lesz Jézus.” Ennek a szó legjobb értelmében halálunkig tart.

Ezért ennek a belső tudatos hitnek kétségkívül mindig van valamilyen erőfeszítés jellege. Majd ahogy belépünk a nagybőjti időbe, de sokszor fog ez elhangozni, hogy: „Térjetelek meg, és tartsatok bűnbánatot!” Miért fontos ez? Mert amikor egy felületes hittel élünk, akkor például, amikor jönnek az életnehézségek, akkor a felületes hit állandóan olyan imádságokra vezet bennünket, hogy „Uram, csinálj valamit! Légy szíves, tegyél valamit!” Azt mondják a kutatások, hogy kétségkívül úgy tűnik, hogy milliárdszámra imádkoztak az emberek a maguk vallásában, vagy sokszor vallás nélkül azért, Istenhez, vagy csak úgy az égre tekintve, hogy legyen vége a járványnak, és forduljon jóra az életünk, milliárdszámra a kutatások szerint.

De mikor van egy életnehézség, és valaki rátalál a tudatos hitére, akkor ennek az imádságnak a veleje nem az lesz, hogy Isten tegyen már valamit, hanem hogy ebben a helyzetben Isten hogyan segít énnekem, vagy minekünk, hogy mit csináljunk, hogy mi a dolgunk. Hiszen Jézus erre hivatkozik, azt mondja: „Most nem ezt fogom csinálni. Tudom, hogy itt most még nagyon sok beteg ember van, akiket nem gyógyítottam meg, tudom, hogy így van. De most elmegyek máshova, mert most nekem ott van dolgom. Nem kicsinyelem le a szenvedést, vagy nem mondom, hogy ez nincs, vagy nem számít.” Ezért a tudatos hitben az imádság jellege kétségkívül meg fog változni. Nem Istenre tekintek, és pusztán csak úgy, mint hogyha Ő tehetne valamit, akkor miért nem teszi, hanem ha én tehetnék valamit, akkor Isten hogyan akar nekem segíteni, hogy ezt meg tudjam csinálni. Egyedül, vagy ketten, vagy négyen, vagy tízen, vagy húszan, vagy akárhányan, az egyházban közösen.

Ezért a tudatos hitben mindig megfigyelhetjük azt, hogy ott nem csak az Istennel való találkozás történik meg, hanem ez mindig egy folyamat lesz. Ezért ebben a folyamatban mindig megjelenik valami titok, valami misztérium, hiszen az Istennel való kapcsolatban vagyunk. Valami, ami nem előre látható, és nem kiszámítható. És mindig lesz benne valami születés-jelleg. A tudatos hitben találkozok azzal, ami van, ezt nevezhetjük realitásnak, azzal, „Aki van!”, Őt hívhatjuk Istennek, és azzal, aki én vagyok, aki éppen újból és újra születek, és részese leszek a mindennapi teremtésének. Ezért szinte nem is kell külön alázatosnak lennem, nem is kell külön szerénynek lenni. Ezt csinálni se kell, mert az ember a helyére kerül. Egyszer csak meglátom, hogy hol a helyem, hogy ki is vagyok én. Hát, egy kis pont a nagy világmindenségben. Rácsodálkozunk, és egyszer csak valahogy ebben a rácsodálkozásban Isten elkezd egyre hatékonyabban velünk lenni, velünk együtt is kezdeni valamit. Ebben a hatékonyságban ismerhetjük föl a jelen levő Istent, és mondhatjuk ki világosan, hogy: „De nekem ez most a dolgom az Istennel.”

Záró gondolatnak. Ezt úgy szoktuk hívni, hogy: „Ez a kötelességem.” A szentírásban is hallottunk erre egy utalást. De szívem szerint nem így mondanám, főképp a szövegnek a folytatása okán. Nem azt ismerem föl, hogy mi a kötelességem. A tudatos hit belső történéseiben egyszer csak átélem azt, hogy amit itt most fölismertem, amit megéltem, hogy ez engem kötelez. Nem mondom, hogy kötelességem, főleg nem, hogy kötelező. Ettől a mai ember irtózik. Mert ki tudja, hogy kinek mi, hogyan kötelező. De azt nagyon világosan látom, hogy ahogyan most befejeztem az imádságot, amiben benne volt az erőfeszitésem, az enyém, mert esetleg kora hajnalban keltem föl, és órákig csináltam, és most föl ismerem azt, hogy ami ott föltárult számomra, az engem kötelez. Ez vezet el Istenhez, ez oldja fel gondjaimat, nehézségeimet, ezzel segíthetek másoknak. Ez tehet tanítványává engem és másokat. Amen.